

David Baldacci

Napvilág

David Baldacci

Napvilág

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe

Daylight

Copyright © 2020 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 543 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2021
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

1. fejezet

Eljött az elszámolás pillanata.

Atlee Pine, az FBI különleges ügynöke Georgia állam Andersonville nevű kisvárosának a szélén ült a bérelt autójában, mellette Carol Blum, az asszisztense.

A névlistában megnyomta a megfelelő nevet, és hallgatta, ahogy kicseng a készülék.

– Pine, milyen kedves, hogy felhív! – mondta egy hang tisztán kivehető gúnnyal.

A vonal túlsó végén Clint Dobbs, az FBI arizonai vezetője volt. Ő adott korábban engedélyt Pine-nak, hogy kivegyen egy kis szabadságot, és kiderítse, mi történt az ikertestvérével, Mercyvel, akit az andersonville-i otthonukból raboltak el harminc évvel korábban. A hatéves Pine majdnem meghalt a támadásban.

– Elnézést, uram, nagyon sok dolog volt itt.

– Ha jól tudom, magának akadt sok dolga. Megoldott egy sorozatgyilkosságot a városban, további potenciális áldozatok életét mentette meg, maga is majdnem felrobbant, és megtudott valami igazán fontosat a múltjáról. Az ördögbe is, az FBI tartozik magának!

– Ha jól érzékelem, folyamatosan informálták, uram.

– Jól érzékeli, így volt, tekintve, hogy maga meglehetősen disz-kommunikatív.

– Lehet, hogy Eddie Laredo volt az a bizonyos információforrás?

Laredo az FBI különleges ügynöke volt, és azért küldték Georgiába, hogy segítsen a sorozatgyilkosságok felderítésében. Meglehetősen bonyolult múltja van kettejüknek, de Pine úgy hitte, megoldották a problémákat.

– Több forrásom is van. Mit tudott meg a testvére eltűnésével kapcsolatban?

– Anyám még egészen fiatalon, a nyolcvanas években beépített emberként vett részt egy fedett akcióban, ami a maffia ellen irányult. Egy Bruno Vincenzo nevű férfi is lebukott, és nem sokkal később megölték a börtönben. A férfinak volt egy Ito nevű fivére New Jersey-ben, aki, úgy tűnik, rájött, mi történt, és az anyámat okolta Bruno haláláért. Valahogy kinyomozta, hol lakunk, eljött Georgiába, és elrabolta a testvéreimet.

– Van valami információja erről az Ito Vincenzóról? Él még egyáltalán?

– Ellenőriztem az állam hivatalos adatbázisában. Nem jelentették a halálát, de az is lehet, hogy nem New Jersey-ben halt meg. Megtudtam, hogy Trentonban élt, van is egy címem, a ház egy bizonyos Teddy Vincenzo nevéen van. Ő Ito fia.

– Talán örökölte, és lehet, hogy az apja tényleg meghalt. Mi van, ha egyszerűen utálta a havat, és a teleket Floridában töltötte? Ha ott lehelte ki a lelkét, akkor nemigen juthat semmire, Pine.

– Azért a családot megkérdezhetem, talán segíthetnek.

– Feltéve, hogy szóba állnak magával. Egyébként hol van most ez a Teddy Vincenzo?

– Börtönben Fort Dixben – sóhajtott nagyot Pine.

– A vér nem válik vízzé. De legalább New Jersey-ben van. Szóval most Trentonba akar menni? Gondolom, ezért hívott.

Volt némi éle Dobbs hangjának, de Pine nem bánta.

– Nem nagyon látok más megoldást.

– Valóban nem? Nos, akkor ezen a ponton kissé eltér a véleményünk, Pine.

– Csak még egy kis időre van szükségem, nagyon lefoglaltak az itteni gyilkosságok. Nélkülük sokkal többet tudtam volna haladni.

– Tehát azt állítja, hogy tulajdonképpen a szabadsága alatt is dolgozott mint FBI-ügynök.

– Pontosan ezt állítom.

– Egyetérttek – mondta Dobbs Pine meglepetésére. – Nagyszerrű munkát végzett Georgiában, ahogy azt már említettem is. Ha rajtam múlna, annyi időt adnék magának, amennyit csak akar, de hiába vagyok a legmagasabb rangú ügynök Arizonában, nekem is van egy rakás főnököm. És többen morgolódnak az Irodánál.

– Nem tudtam, hogy ennyire fontos vagyok – felelte Pine élesen. – És ki panaszkodik?

– Nos, akkor hadd világítsam meg a helyzetet. Két ügynököm felváltva végzi a maga munkáját Shattered Rockban, de nekik is megvannak a saját ügyeik. Nem nagyon örülnek a pluszfeladatnak, mert nem kapnak semmiféle háttértámogatást, ami viszont magának nyilvánvalóan rendelkezésére áll. És adminisztratív segítséget is kellett biztosítanom nekik, hogy Carolt pótoljuk. És bár tudom, hogy a huszonegyedik században élünk, mégis azt kell mondanom, hogy a tény, miszerint ön... hogy is mondjam...

– Úgy érti, az a tény, hogy én nő vagyok? A két ürge úgy gondolja, nem végzem a munkám?

– Úgy gondolják, hogy maga különleges bánásmódban részesül, és lássuk be, ez igaz is. Nemegetszer felrötták, hogy mindenkinek megvan a maga problémája, de ha nekik minden reggel fel kell kelni és elindulni dolgozni, akkor maga miért esik más besorolás alá?

– Ön mondta, hogy járjak a végére ennek az ügynek, ha továbbra is az FBI-nál akarok dolgozni! – felelte dühösen Pine.

Blum nyugtatón a főnöke karjára tette a kezét.

– Megértem a haragját, de kérem, ne felejtse el, kivel beszél.

Pine vett egy nagy levegőt.

– Csak még egy kis időre van szükségem, uram. Pár napra.

Dobbs olyan sokáig nem felelt, hogy Pine már megjedtt, a férfi letette a telefont.

– Szóval Trenton, New Jersey?

– Igen – mondta Pine egészen halkán.

– Milyen furcsa! Én is Trentonban kezdtem a pályafutásomat valamikor az özvív előtt. Nem mondom, kemény időszak volt

az a város életében, de hát most sem egyszerű. – Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: – Na jó, még pár nap. Ha szüksége van segítségre vagy infóra, akkor hívja fel az ottani irodánkat, és hivatkozzon rám. Magának nem fognak hinni, de nekem igen.

Pine tágra nyílt szemmel nézett Blumra.

– Hát... erre nem számítottam.

– Én sem gondoltam, hogy ezt fogom mondani, most jutott eszembe az ajánlat. De szeretném világossá tenni, hogy be kell fejeznie, és haza kell jönnie. Megértette? Az FBI azért fizeti, hogy nekik dolgozzon. Tudom, én mondtam, hogy járjon utána, hátha megszabadul a kétségeitől, de azért ez mégiscsak a maga problémája, nem az enyém. És nem maga az egyetlen ügynököm, akivel foglalkoznom kell, van belőlük több száz, és mindnek megvan a maga baja. Megértette?

– Igen, uram, megértettem. És nagyon hálás vagyok. Köszönöm, hogy...

De Dobbs már letette.

Pine lassan eltette a mobilját.

– Vigyázz, New Jersey, jövünk!

2. fejezet

Két nap múlva Pine Trenton külvárosi munkásnegyedén hajtott keresztül a bérelt autóval. Azon töprengett, mit is mondjon majd Anthony „Tony” Vincenzónak, aki időnként megjelent az apja, Teddy házában, amelyet ő még a saját apjától, Ito Vincenzótól örökölt. Pine szerette volna elkerülni a kötelező bürokráciát, amin keresztül kellett volna mennie, ha a börtönben akar beszélni Teddy Vincenzóval. Tony éppen kapóra jött. De az ügynök úgy érezte, ha Tony mégsem akarna segíteni neki, akkor keresztüllövi.

Nagyon remélte, hogy Ito Vincenzo unokája tud valamit a nagyapjáról, talán azt is, hogy most hol van, ha még él egyáltalán.

És lehet, hogy Pine így eljuthat Mercyhez, ami a jövedele valódi célja volt. A Mercyhez vezető út már eddig is nagyon hosszúnak és kacsaringósnak bizonyult, és a vége néha olyan elérhetetlennek tűnt, mint a Mount Everest csúcsa. De most, hogy Pine-nak végre sikerült áttörést elérnie az ügyben, muszáj volt mindennek utánajárnia. És ha ez tovább tart pár napnál, ám legyen! Szinte rákényszerítettek, hogy megkezdje a nyomozást a nővére ügyében, miután volt egy szerencsétlen összetűzése egy pedofillal, aki elrabolt egy kislányt Coloradóban. Azonnal eszébe jutott a testvére elrablása, és ettől olyan haragra gerjedt, hogy kis híján agyonverte a férfit, megszegve az FBI minden létező szabályát. Ekkor Clint Dobbs ultimátumot adott neki: rendezze a testvére ügyét, vagy keres másik állást. Most azonban nem volt szüksége motivációra sem Dobbstól, sem mástól. Most önként is megvált volna a munkájától, ha cserébe megtalálja a testvérét.

Ha nem tudom meg, mi történt a testvéremmel, akkor nemcsak az állásomról mondhatok le, hanem az életemről is.

Az, hogy ezt be tudta vallani magának, egyszerre volt félelmetes és felszabadító.

Pine háromháznnyira parkolt le Vincenzo sorházi otthonától, majd ellenőrizte a Glock pisztolyát és a bokájára erősített Beretta Nanót, hátha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy azt szeretné – ami elég gyakran előfordult a munkájában.

A jellegtelen házak nagyjából száz négyzetméteresek voltak. A meredek zsindeletű alatt egy teljes szint és egy félemelet húzó-dott meg. A második világháborút követő évtizedben szinte minden várost bekerítették az ilyen típusú sorházas telepek, mert hazatértek a fiúk, akik Hitler, Mussolini vagy Hirohito császár ellen harcoltak, hogy aztán kilenc hónap múlva sok millió kisbaba szülessen az új otthonokba. Ezek a gyerekek pedig mára átadták a helyüket az Y vagy Z generációs unokáiknak, és nem maradt utánuk más, mint egy régi, megfáradt telep, ahol egyaránt éltek idősek és az önálló életüket kezdő fiatalok.

Bár az ingatlanok egyformának készültek, mégis sokban különböztek. Voltak szépen gondozott udvarok, némely házon nemrég festhették a falakat és a szegélyeket, a postaládákat tömzsi vasoszlóp tartotta, és csillogó autók parkoltak a rendezett felhajtókon.

Más házak egyáltalán nem ilyen képet mutattak. A kocsifelhajtón vagy az udvaron az autók többnyire téglákon álltak, és nem kerékeken. Elektromos szerszámok berregtek, generátorok dohogtak, jelezve, hogy ezeken az ingatlanokon vállalkozások működnek, némelyikük illegálisan, és volt, amelyik nem. Ezen épületekről pattogzott a festék, a bejárati ajtókból hiányzott néhány üvegbetét, a postaládák megdőltek vagy egyenesen hiányoztak, a kocsifelhajtókon pedig több volt a gaz, mint a beton vagy a kavics.

Pine három házat is megszámlolt, amelyek homlokzatán golyó ütötte lyukak éktelenkedtek, egy negyedik körül pedig rendőrségi kordont lengett az élénk szél.

Tony Vincenzo házán látszott, hogy sosem törődtek vele, de Pine-t ez igazából egyáltalán nem érdekelte. Csak azt akarta meg-

tudni, hogy a férfi mire emlékszik a nagyapjáról, esetleg milyen információkkal tud szolgálni Ito és mások lehetséges szerepéről abban a harminc évvel ezelőtti rémálomban.

A kocsiból kiszállva hosszan bámulta a házat, amely valaha Ito Vincenzóé volt, és ahol a feleségével felnevelték a gyerekeiket. Pine nem tudta elképzelni, milyen apa, milyen férj lehetett Ito, de ha tényleg képes volt majdnem megölni egy kislányt és elrabolni egy másikat, akkor azért enyhén szólva is kétségek merülhetnek fel a férfi szülői alkalmasságát illetően.

Tony Vincenzo Fort Dixben dolgozott a közeli katonai bázison, amelynek része volt a börtön is, ahol az apja raboskodott. Lehet, hogy a fiú az apja közelében akart maradni. Ha így van, akkor Tony talán rendszeresen látogatja Teddyt, és megtudott egyet s mást a nagyapjáról, Itóról.

Pine elindult a járdán, amelyen a fagy és az olvadás évtizedes körforgása felgyúrte a betont, és amelyet elfelejtettek néha-néha megjavítani. Elképzelte, ahogy Ito Vincenzo, a testvére elrablója, aki kis híján megölte őt, ugyanezen az úton lépdel harminc évvel korábban. Elakadt a lélegzete erre a gondolatra. Megállt, hogy kicsit összeszedje magát, majd továbbindult.

A bejárathoz érve bekukucskált az egyik üvegen. Semmi mozgást nem érzékelt odabentről. Ha a férfi az apja nyomdokaiba is lépett, jól titkolja a bűnözői tevékenységet. Persze a törvénybe ütköző cselekedeteket inkább a pincében szokták végezni, távol a kíváncsi tekintetektől. De a férfit Fort Dixben alkalmazták, úgyhogy talán törvénytisztelő állampolgár.

Pine bekopogott, de nem érkezett válasz. Újra kopogott, de az eredmény ugyanaz volt. Elnézett balra a szomszéd ház irányába, amelynek a verandáján egy idős nő kötögetett egy hintaszékben. Sütött a nap, de azért kissé hűvös volt, ami ellen az asszony egy rikító narancssárga kendővel védekezett. Az ősz haját frissen daurolták, de foltokban kilátszott a rózsaszín fejbőre, mint amikor a nap süt a felhők közül. Az orrán szemüveg ült. Nem nézett Pine-ra,

ehelyett az egy sima, két fordított szem sorozatára koncentrált. Az udvara szépen rendben volt tartva, a veranda körül színes ládákból krizantémok adtak némi színt a máskülönben rideg drapp háznak.

– Tony odabent van – szólalt meg a nő halkán.

Pine elsétált Vincenzo verandájának a végébe, és a korlátra támaszkodott.

– Ismeri?

A nő továbbra is csak a kötést nézte, és alig észrevehetően bólintott.

– De magát nem ismerem.

– Atleenek hívnak.

– Furcsa név egy lánynak.

– Igen, ezt már mások is mondták. Szóval itthon van?

– Úgy egy órája láttam bemenni, és azóta nem jött ki.

– Egyedül van?

– Ezt nem tudom, de én nem láttam mást.

A nő végig halkán beszélt, és nem vette le a tekintetét a kötésről. Ha Pine nem állt volna olyan közel hozzá, akkor nem lehetett volna megállapítani, hogy hozzá beszél.

– Köszönöm, hogy szólt.

– Azért jött, hogy letartóztassa? Maga zsarú?

– Nem azért jöttem, de igen, az vagyok.

– Akkor meg miért kopog?

– Csak szeretnék feltenni neki pár kérdést.

– Fort Dixben dolgozik.

– Igen, hallottam.

– Valószínűleg nem nagyon fog örülni a kérdéseinek.

– Lehetséges. Ez az állandó lakcíme? Ezt nem sikerült kiderítenem.

– Hol itt van, hol nincs. De nagyon goromba velem. Csúnyákat mond rám, és levizeli a virágaimat. És a barátai sem tetszenek. Ez régen egy rendes környék volt, de annak már vége. Most már csak szeretném élvezni.

– Nos, köszönöm.

– Ne köszönje. Vigyázzon magára, az egy nagyon rossz fiú.

– Rendben – felelte Pine, és visszament a bejárati ajtóhoz, majd megint bekopogott. – Anthony Vincenzo? – kiabálta.

Nem kapott választ. Eltelt egy, két, három másodperc. Aztán történt valami. Nagyon sok valami.

A ház hátulja felől hatalmas robaj hallatszott. Pine már rengetegszer hallotta ezt a hangot.

Kirúgták a hátsó ajtót. Majd újabb ismerős hang: rohanó léptek. Az emberek mindig elfutnak előle. És jó okuk van rá. Neki meg ugyanolyan jó oka van rá, hogy ezt ne engedje.

Átugrott a veranda korlátján, mire a nő felnézett a kötésből.

– Menjen, és kapja el azt a szemétládát! – mondta széles mosollyal a ráncos arcán.

Pine talajt fogott, és öt lépés múlva már rohant.

Légzés orron be, szájon ki. Erőteljes karmunka, a láb majd követi.

Egy kék póló, világos farmer, ormótlan, nagy, fehér sportcipő távolodott tőle.

Pine növelte a sebességét, de egy csöppet sem került közelebb a férfihoz. Tony Vincenzo jó tíz évvel fiatalabb volt nála, és egyértelműen gyorsabb is, hiába volt Pine-nak szokatlanul hosszú a lába. Ráadásul a férfit a félelem is motiválta. A félelem, amelytől gyors lesz a lassú, és erős a gyenge.

És bátor lesz a gyáva, mert nincs más esélye.

– Tony, csak beszélni szeretnék magával, ez minden! – kiáltotta Pine két gyors levegővétel között.

Vincenzo tovább növelte a sebességét. A rohadék immár úgy futott, mintha olimpiai bajnok lenne. Pine csak autóval érhetné utol.

A franca!

Körülnézett, hogy merre tudna rövidíteni, és így utolérni a férfit. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy előveszi a pisztolyát, és lead egy figyelmeztető lövést, amitől talán még jobban megijedne a férfi,

még gyorsabban rohanna, és talán nekimenne valaminek, és elesne. Ez mind nagyon jó lenne.

Az utolsó pillanatban vette észre a mozgást jobbról. Aztán hátulról ráugrottak. Elesett, szándékosan gördült még párat, majd guggolásba érkezett, megmarkolta a fegyverét, és a támadóra célzott.

De a férfi is fegyvert fogott rá.

– FBI! – kiáltotta Pine. – Dobja el a fegyvert! Most azonnal!

– Katonai rendőrség! – kiabált vissza a férfi. – Tegye le a fegyvert! Most rögtön!

A két fegyveres hosszú ideig meredt egymásra.

A férfi több mint százkilencven centiméter volt, egyenes tartású, kilencven kiló szintiszta izom, és nagyon ismerős. Pine pislogni kezdett, mintha nem akarná elhinni, amit lát. Vagy inkább akit. Pedig de.

– Puller? – kérdezte, és leengedte a pisztolyát.

John Puller visszatette a tokjába az M11-es pisztolyát, és ugyanolyan meglepődve csóválta a fejét, mint Pine.

– Pine?

Tony Vincenzo már rég messze járt.

– Mi a fenét csinálsz te itt? – kérdezte Pine.

A férfi elnézett Pine válla fölött arra, amerre Vincenzo elmentekült.

– Egy letartóztatást kellett volna végrehajtanom.

Pine elsápadt, és ő is a távolba meredt.

– Basszus! Tony Vincenzo?

Puller a homlokát ráncolva bólított.

– Régóta dolgoztunk az ügyön, és most sajnos a legrosszabbkor bukkantál fel.

3. fejezet

A kávézó ajtaja felett tábla hirdette, hogy a hely már 1954 óta működik. A piros műanyag ülések tele voltak repedésekkel, a linóleumpadló egészen fakóra kopott, a boksztok falát pedig telekaristolta az idő. A lengőajtó üvegén keresztül be lehetett látni a konyhába, ahol a zsíros lábosok, serpenyők egyidősnek tunk az étteremmel. Valószínűleg semmivel sem lehetett pótolni a külsőségeket és a tisztaságot, de talán éppen ez volt a lényeg, és ezért volt népszerű a hely. Néhány idősebb vendég a tányérja fölé hajolva evett, mások az okostelefonjukat bámulták.

Pine és Puller egymással szemben ült az egyik boksztban, és mindketten egy csésze kávéat dajkáltak a kezükben.

Puller mellett egy harmincas férfi foglalt helyet, akit a férfi Ed McElroyként, a Katonai Bűnügyi Nyomozóhivatal különleges ügynökeként mutatott be Pine-nak. Együtt dolgozott a Vincenzo-ügyön Puller csapatával, és ő is eljött, hogy segítsen őrizetbe venni a férfit.

– Szóval ti már ismeritek egymást – mondta McElroy Pullernek.

Puller bólintott, és Pine-ra nézett.

– El akarod mesélni?

Pine belekortyolt a kávéjába.

– Puller akkoriban még alacsonyabb beosztásban volt – szólalt meg –, én meg csak négy éve dolgoztam az FBI-nál, akkor még itt, a keleti parton. Most a Grand Canyonnál vagyok. Szóval megbíztak, hogy vegyek részt egy nyomozásban, amit a hadsereggel közösen folytattunk. Egy üzletember után kutakodtunk, aki köztisztviselőket vesztegetett meg, és sikerült becserkésznie néhány magas rangú katonai vezetőt is.

Pine megállt, és Pullerre nézett.

– A tábornokok hadbíróóság elé kerültek – folytatta a férfi a történetet –, és hosszú ideig gondolkodhattak a bűneiken, ráadásul azokon a bázisokon, amiket korábban ők irányítottak. Néha elég kockázatos volt a nyomozás – pillantott Puller Pine-ra.

– Hogy érted? – kérdezte McElroy.

– Nos, kiderült – vette vissza a szót Pine –, hogy az üzletembernek jó kapcsolatai vannak tengerentúli zsoldosokkal. Igazi rosszfiúkkal, akiknek a gyilkolás nem jelent gondot, ha van, aki megfizeti. Hányszor is akartak megölni minket, John?

– Háromszor. Ha beleszámítom az időben megtalált autós bombát is, akkor négyszer.

– Ezt nevezem! – mondta McElroy. – És mi lett az üzletemberrel?

– Egy szövetségi börtönben tölti az idejét, és ez már így is marad egész életében – felelte Puller.

– Borzasztóan sajnálom, hogy beleköptem a levesetekbe – nézett Pine Pullerre.

– Nem tudhattad, egyszerűen szerencsétlenül alakultak a dolgok.

– Vincenzo elkövetett valamit Fort Dixben, azért akartátok elkapni?

– Többek között – válaszolta Puller, és letette a kávéscsészét.

– Ed és én már vagy egy hónapja rajta vagyunk egy ügyön, amelyben Tony Vincenzo is benne van.

– Mióta van a hadseregnél? – kérdezte Pine McElroytól.

– Tizenöt éve, és ebből az utolsó ötöt a Bűnügyi Nyomozóhivatalnál töltöttem. Kilenc hónapja dolgozom együtt Johnnal.

– Van családja?

– Igen, Detroitban. Feleség, két gyerek. A nejem megszokta a kiküldetéseimet, de azért nem volt egyszerű. Ez a pozíció egy kicsit rugalmasabb.

– Szóval le akartátok csapni Vincenzóra? – fordult Pine újra Pullerhez. – És pontosan miért?

– Egy drogterjesztő banda tagja, kintről hozza be a cuccot Fort Dixbe. A járműjavítóknál dolgozik, és el kell ismernem, hogy nagyon jó szerelő, de úgy tűnik, a fizetéséből nem tudta fedezni az életmódját. Összeismerkedett néhány igazi rosszfúval odakintről, és most nekik dolgozik.

– Akkor ő nem a hadsereg állományában van?

– Nem. Viszont egy katonai bázison követte el a bűncselekményeket, ezért vagyok benne a nyomozásban. Fort Dix technikailag a légierő alá tartozik, a 87. légi hadosztály működteti, és ők adják a vezetőséget is.

– De ha a légierő felügyeli a bázist, akkor hogyan jössz képbe te?

– Ez egy közös bázis, ahol a szárazföldi haderő és a haditengerészet is jelen van. Mindhárom ágazatnak van saját parancsnoksága. Vincenzo a szárazföldiek alkalmazásában áll, ezért enyém a probléma. Ráadásul beszervezett pár idióta kiskatonát is, ami megint csak az én reszortom. A légierő csak a háttérrel adja, de sajnos a szárazföldi haderő a hunyó az ügyben.

– Uramisten, és én még azt hittem, hogy az FBI felépítésénél nincs bonyolultabb!

– A szárazföldi haderő mindenkit ver, ha a dolgok túlkomplikálásáról van szó – jegyezte meg Puller tényszerűen. – És még büszké is rá.

– Tehát Vincenzo a kintről behozott drogot adta el a bázison?

– Legalábbis így gondoljuk – bólintott Puller. – És hát a hadsereg reagálóképességét nagyban rombolják a drogos katonák, vagy azok, akiket az ellenség megszarolhat, hogy olyasmit is megtegyenek, amit nem lenne szabad.

– Értem.

– És te? Miért akartál beszélni Vincenzóval? Talán olyan ügyön dolgozol, amiben ő is benne van? Lehet, hogy egyesíthetnénk az erőinket.

– Nem ilyesmiről van szó – felelte Pine, és McElroyra pillantott.

– Ez egy személyes ügy... a testvéremmel kapcsolatos.

- Vincenzo valami rosszat tett a testvérednek? – kérdezte Puller.
- Nem, igazából a férfi nagyapjáig nyúlik vissza a történet.

A hosszú történetet Pine néhány tömör, informatív mondatba sűrítve mesélte el. Többek közt azt is elmondta a két férfinak, amit nemrég Georgiában tudott meg Ito Vincenzóról, és arról, hogy talán ő rabolta el a nővérét. Nem akarta Pullert terhelni a gondjaival, de nagyon tisztelte a férfit, és nemcsak a szakmai útját, hanem a személyiségét is. És még jól is esett, hogy valakinek kiönthette a szívét.

- A mindenit! – mondta Puller, amikor Pine befejezte.

– Értem – tette hozzá McElroy. – Borzalmas, ami a családjával történt, asszonyom. Egyszerűen szörnyű! Senkinek sem szabadna ilyesmin keresztülmennie.

- Köszönöm.

– Nos, Tony Vincenzo apja is megéri a pénzét – jegyezte meg Puller. – A szövetségi börtönben van Fort Dixben.

– Igen, tudom. De előbb Tonyt akartam megkérdezni a nagyapja hollétéről. Ha egyáltalán él még. A ház Teddy nevén van, úgyhogy Ito talán már meghalt.

- New Jersey-nek van egy online adatbázisa az itt elhunytakról.

– Már ellenőriztem, de nem találtam meg. Persze az is lehet, hogy másik államban halt meg, és hát nem mindegyiknek van nyilvános adatbázisa.

– Értem a problémát, de Tony vagy Teddy biztosan tudják, éle még a nagyapa, vagy sem.

- Én is ebben reménykedem.

– Az anyukád nem semmi nő lehetett, hogy képes volt téglaként dolgozni, aki aztán lebuktatta a maffiát. És nem tudod, hol van most?

Pine a fejét rázta.

– Még az FBI sem tudta megtalálni, ha egyáltalán életben van. Én magam is sokat próbálkoztam. Figyelj, John – nézett Pullerre –, elrontottam az akciódat, mit tehetnék, hogy segítsék rendbe hozni a dolgot?

- Nem tudom. Azért akartuk elkapni Vincenzót, hogy feldobja

a fölötté lévőket. Ő csak egy kis hal, mi pedig a nagyokat akarjuk, és az eddig őrizetbe vett katonák nem hajlandók köpni. A csapat éppen körülvárta a házat, amikor besétáltál a körbe. Edék mentek a ház mögé, de még nem foglalták el a helyüket, ezért tudott arrafelé meglógni az ürge.

– Ne kérjek erősítést az FBI-tól?

Puller a fejét rázta.

– Kösz a felajánlást, de rendelkezésünkre áll a megfelelő létszám és minden más erőforrás is. És meg is fogjuk találni, nincs túl sok hely, ahol elbújhatna.

– Értesítesz, ha elfogtatók?

– Persze, megpróbálok mindent megtenni.

– Bármilyen segítség jól jönne.

– No, most már jobb, ha indulunk, meg kell írni a jelentést – mondta Puller, és felállt, McElroy pedig követte.

– És most miattam sokkal több papírmunkátok lesz – jegyezte meg Pine.

– Milyen gazdag lennék, ha minden egyes elrontott akcióért kapnék egy dollárt! Akár az én hibám volt, akár másé. Szóval verd ki a fejedből, előfordul az ilyen.

A két férfi távozott, Pine pedig a befejezetlen ételre bámult, és csak annyit motyogott:

– A fenébe!

4. fejezet

– Honnan tudhatta volna? – vizsgáltta Carol Blum Pine-t.

Pine visszament a hotelbe, ahol az asszisztensével megszálltak. A nő elmúlt hatvan, és közel négy évtizede dolgozott az FBI-nál. Hat felnőtt gyermeke volt, így aztán nemigen lehetett meglepni vagy megijeszteni. A két nő együtt dolgozott egy egyszemélyes FBI-irodában az arizonai Shattered Rockban, ami persze nem hasonlított egy városi FBI-irodához, és most Blum is elutazott Pine-nal, hogy segítsen neki ebben az ügyben.

– Persze, én is tisztában vagyok ezzel, de attól még elég szar érzés. Puller nagyon jó ember, és őt ismerve biztos, hogy mindent a legapróbb részletig kidolgozott, csak arra nem számíthatott, hogy én besétálok a képbe, és elszúrom az egészet.

– És Tony Vincenzo tényleg ott volt? Ő volt az, aki elmenekült?

– Igen. John azt mondja, gyorsan megtalálják, de én azért nem vagyok ebben olyan biztos.

– És az unokán kívül más módja is van, hogy kiderítse Ito tartózkodási helyét?

– Tony volt az A terv. A B terv pedig az, hogy Ito fiával, Teddyvel beszéljek. Itt van börtönben Trentonban, a Fort Dix bázison.

– Fort Dix egy katonai börtön?

– Nem, szövetségi börtön, csak a katonai bázis területén. Alacsony és közepes kockázatú rabokat őriznek itt, bár van néhány maffiavezér meg rossz útra tévedt politikus és üzletember is.

– Értem. Jut eszembe, hallott valamit Jack Lineberryről?

– Úgy volt, hogy tegnap engedik ki a kórházból. Nyilván futja neki a legjobb házi gondozásra.

- Persze, nyilván, de én nem erre gondoltam...
- Tudom, Carol! – felelte Pine élesen, majd kissé nyugodtabban hozzátette: – Ha tudni akarja az igazat, még nem sikerült feldolgoznom a történeteket. Azt hittem, Lineberry segíthet megtalálni az anyámat, de most inkább a gyógyulására kell koncentrálnia.
- Értem.
- De érdeklődni fogok, mert nem feledkeztem meg róla. És talán van olyan információja, ami segíthet. – Pine elővette a telefonját, majd folytatta: – Elő akartam készíteni egy találkozót Teddy Vincenzóval, de aztán eszembe jutott valami.
- Micsoda?
- Pullert fogom megkérni, hogy segítsen bejutni a börtönbe. Lehet, hogy ő is szeretne beszélni Teddyvel a fiáról. Talán van infója róla, hová bújhatott. És igaz, hogy szövetségi börtön, de mégiscsak egy katonai bázison fekszik, tehát Puller talán könnyebben bejuthat. És ez felgyorsíthatja az eseményeket.
- Remek terv.
- Pine beütötte a számot, és Puller a második csengetésre felvette. A nő elmondta, mit szeretne, a férfi pedig belement, de volt egy feltevéle.
- Ott akarok lenni, amikor Teddyvel beszélsz.
- Ehhez én is ragaszkodtam volna – felelte Pine.
- Megpróbálom holnap reggel kilencre szervezni, az jó lesz?
- Persze, ott találkozunk.
- Rendben, akkor vizslát holnap!
- Pine bontotta a hívást, és Blumra nézett.
- Na, egy reménysugár. Gondolom, Teddy többet tud az apjáról, mint Tony a nagypjáról.
- Én is ebben bízom, már csak az a kérdés, beszélni fog-e.
- A raboknál ez mindig egy valamit valamiért játék.
- Tudom, és valamit muszáj is lesz belengetni neki.
- És most? Várunk, amíg beszél veled?
- Nem, van egy másik tervem is.

- És mi az?
- Miután Tony meglógott, pár emberrel átvizsgáltuk a házat, de azért az nem volt egy igazi házkutatás. És azt hiszem, ezt korrigálnom kellene.
- Van házkutatási engedélye?
- Nincs, de Pullernek van, majd arra hivatkozom.
- És neki nem lesz baja ebből? – kérdezte Blum kétkedően.
- Miért lenne? Ugyanazon az oldalon állunk.
- Ő azért akarja elkapni Vincenzót, mert bűncselekményt követett el, és szeretné, ha rajta keresztül eljutna a nagyhalakhoz. Maga meg Itót akarja megtalálni, hogy megtudja, mi történt a testvérével.
- És úgy gondolja, ez a kettő kizárja egymást?
- Nem feltétlenül. De azt sem hiszem, hogy a célok tökéletesen egybeesnének.
- Mindegy, én megkockáztatom.
- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani.
- És nem ért vele egyet?
- Ha így lenne, akkor azt mondtam volna. Kérem, tartsa észben, amit mondtam, ez minden.
- Carol, én mindig észben tartom, amit mond.

5. fejezet

– Nem kapta el, mi?

Pine a Vincenzo-házzal szomszédos épület verandájára pillantott, ahol az idős nő még mindig a hintaszékben ült, igaz, a fonál és a kötőtű már nem volt sehol. A hűvösebb idő ellen a nő egy vastag kabáttal védekezett. Mellette egy rozsdás hőszugárzó narancs fénye világított.

– Sajnos nem.

– Nagyon gyors a fiú. Bár azt hittem, magának sikerül, ilyen hosszú lábbal.

– Úgy látszik, mégsem elég hosszú, de talán lesz még alkalmam. Egész nap kint van? Csak mert már elég csípős az idő.

– A házban nincs semmi, amivel lefoglalhatnám magam, és amúgy is szeretem tudni, mi történik körülöttem. Emberek jönnek-mennek, bűnözők menekülnek a rendőrök elől. Apropos, bent vannak a házban.

– Ja, a katonai rendőrség, igen, tudom. Láttam az autókat. Van esetleg valami ötlete, hol lehet Tony?

– Már ők is kérdezték. És magának is csak azt tudom mondani, amit nekik: nincs. Nem szoktam cseverészni azzal az emberrel, ha nem muszáj. Tudom, milyen, ő meg tudja, hogy tudom. Márpedig ha valaki levizeli a virágaimat...

– Oké, értem. Tudna bármit is mondani, ami a segítségünkre lehet?

– Nézze, nekem itt kell élnem.

– Tisztában vagyok veled, Ms...

A nő a fejét rázta.

– Könnyedén utána nézhet, ha akarja, de...

– Hagyok egy névjegykártyát a postaládájában, hátha mégis észébe jut valami, és bizalmasan szeretné közölni velem.

A nő a távolba nézett, keresztet vetett, motyogott valami ima-félét, a kabátjából előhúzott egy könyvet, és olvasni kezdte a halványuló fényben. Pine látta, hogy egy kis méretű biblia volt az.

Pár másodpercig még nézte a nőt, majd bekopogott az ajtón.

Felmutatta az igazolványát, megemlítette John Puller nevét, így hamar bejutott a házba, ahol egy Bill Crocker nevű ügynök fogadta. A rövidre nyírt hajú fiatalember testfelépítése egy futóra emlékeztetett, a tekintete komoly volt. Pine elmagyarázta, mi járatban van.

– Megnéztünk mindent, amit akartunk, és bizonyítékos zsákba tettünk mindent, amit akartunk – szólalt meg a férfi. – Puller törzszászlós úgy rendelkezett, hogy újabb utasításig maradjunk a házban, és azt is mondta, hogy talán ön is idejön. Úgyhogy nyugodtan nézzen körül, és ha esetleg talál valamit, amit mi elmulasztottunk...

– Ígérem, maga lesz az első, akinek szólok.

– Köszönöm, asszonyom.

Pine a legfelső szinten kezdett, és onnan haladt lefelé. A házban egészen elképesztő rendetlenség uralkodott. Az egyik hálószoba falán egy lyuk éktelenkedett, amelyen keresztül ki lehetett látni az utcára. A csapok rozsdásak, a mosdók foltosak voltak, a szőnyegek és a padlószőnyegek annyira elkoptak, hogy sok helyen kilátszott alattuk a padló. Egy hálózsák szolgált Tony ágyaként, amelyet az egyik szobában terített le. A ruhái nem a szekrényben lógtak, hanem egy jókora kupacban heverték a földön. A padlón gyorséttermi dobozok feküdtek szanaszét. Az egyik falon egy síkképernyős tévé, alatta egy Xbox konzol.

Legalább tudta, mi a fontos.

A konyhában sokkal több hangya és csótány volt, mint edény. És abba a néhányba a mosogatóban úgy beleszáradt az étel, hogy azt is nehéz lett volna eldönteni, melyik évben került oda. Az egész helyi-

ség iszonyú undorító volt, a levegőt átjárta a kosz, az élősködő kis állatok és a kezdődő dögvész szaga.

Pine végül megérkezett a pincébe. A padlót takaró porban lévő mintákból arra következtetett, hogy a katonai nyomozók magukkal vittek néhány nagyobb dolgot. A falakat olcsó furnérlapok borították, amelyeket valaki megpróbált egy borzalmasan ronda barnára lefesteni. A szakadt, elnyűtt szőnyeget több helyen felhajtották, és kilátszott alóla a betonpadló. A levegő annyira dohos volt, hogy Pine-nak facsarta az orrát, és szúrta a tüdejét.

Nekidőlt az egyik falnak, és körülnézett a helyiségben. Fogadni mert volna rá, hogy a szőnyegen látható fehér por kokain, amely talán egy tablettasajtoló gépből hullott le. És a pornyomok valószínűleg a gép korábbi helyét jelezték. Vincenzo nyilván itt lent, a kutató tekintetektől távol végezte a törvénybe ütköző drogyártást. Normális esetben Pine-t érdekelt volna a dolog, de a jelenlegi helyzetében semmi sem volt normálisnak mondható. És ami igazán érdekelhette, az talán ott volt az orra előtt.

Az egyik falat régi, bekeretezett fényképek borították. Szinte mindegyik ferdén lógott, és úgy tűnt, Vincenzót ez egyáltalán nem zavarta. Valószínűleg rájuk sem nézett, amikor a drogot gyártotta. Végül is, csak a családja volt a képeken.

Pine a falhoz lépett, és felkapcsolta a feje fölött a lámpát, amely a pincének ezt a részét világította meg. A neoncső bizonytalanul villant párat, majd megszakítás nélkül világítani kezdett, és a homályból igazi fény lett. Pine tekintete a bal felső saroktól haladt a jobb alsó felé.

Nagyjából félúton megállt, és a fiatal Ito Vincenzo fényképére bámult. Úgy gondolta, ez az ember rabolta el Mercyt, hogy aztán megpróbálja szegény apjukra kenni a dolgot. Pine meglepve látta, hogy a férfi arcvonásai kifejezetten kedvesnek tűnnek. Persze lehet, hogy tényleg az volt, egészen addig, amíg nem tette velük azt, amit.

Pine tekintete továbbhaladt a fényképek hosszú során. Egy kicsit elidőzött Bruno Vincenzónál, Ito gengszter testvérénél, akit fel-

ismert, mert korábban egy újságban látta a képét. A férfi éppen kijött a szövetségi bíróság épületéből, és egy könyvvel igyekezett eltakarni az arcát. Pine úgy vélte, Bruno volt az oka Ito cselekedetének. Bosszút akart állni az anyján, amiért az segítette Brunót börtönbe juttatni, ahol aztán elvágta a torkát, mert feladta a társait.

Ito fényképe mellett egy nő bekeretezett fotója lógott. Egy régi felvétel, ez látszott a nő ruháján, a frizuráján és a képminőségen. Úgy nézett ki, mint egy polaroid fénykép. A nő hasonló korú lehetett, mint Ito. Ő lenne a felesége, Tony Vincenzo nagymamája? Talán ő is szolgálhatna információval, ha sikerülne megtalálni.

És talán van is a közelben valaki, akit megkérdezhetnék erről. Hogy miért nem jutott ez korábban az eszembe? Na gyereünk, Pine, szedd már össze magad!

Felsietett a lépcsőn, kiment a házból, és átnézett a szomszéd verandára, ahol az idős nő még mindig a hintaszékben ült, és a *Bibliát* olvasta.

– Mióta lakik itt? – kérdezte Pine.

– Az esküvőnk után vettük ezt a házat a férjemmel. Jó vétel volt, itt neveltük fel a gyerekeinket.

– Tehát régóta?

– Több mint ötven éve.

– Ismerte Ito Vincenzót? Akkoriban ő is itt élt a családjával.

– Igen, ismertem.

– És mit tudna mondani róla?

– Mi érdekli?

– Minden.

– Miért?

Pine átsétált a nő verandájára, és a hintaszék előtt a korlátnak dőlt. A nő területén akart lenni, amikor elmondja, amit mondani készült, mert így talán egészen másképp fog viszonyulni hozzá.

– Úgy gondolom, hogy harminc évvel ezelőtt ő rabolta el az ikertestvéreimet, engem meg kis híján megölt.

Pine úgy érezte, a nő most figyel rá először igazán.

– Aztán másnap reggel odajött a házunkhoz, és verekedésbe keveredett az apámmal. Őt okolta a történetekért. Egy olyan bűncselekményért, amit pont ő követett el.

A nő végigmérte Pine-t.

– Harminc évvel ezelőtt maga még gyerek lehetett.

– Hatéves voltam.

– De miért tett volna ilyen Ito? Ez egyáltalán nem vall rá, rendes, istenfélő ember volt.

– Talán bekerült a képbe valami, amitől még jobban félt: a testvére, Bruno Vincenzo.

A nő láthatóan megborzongott.

– Tehát Brunót is ismerte? – kérdezte Pine a reakciót látva.

– Ég és föld volt az a két ember. Ito egyáltalán nem hasonlított Brunóra. Mindannyian tudtuk, mi volt Bruno.

– Úgy érti, hogy bűnöző?

– Úgy értem, hogy sokat tudtunk róla, és az mind rossz dolog volt. Olyannyira, hogy Evie be sem engedte őt a házba.

– Evie Ito felesége?

– Igen.

– És Itót ez nem zavarta?

– Az igazság az, hogy Ito ki nem állhatta a bátyját.

– Ez nagyon érdekes, és fontos is lehet.

– Szóval én nem hinném, hogy Ito olyasmit tett volna, amit az előbb mondott. Kedves ember volt, és helyesen nevelte a gyerekeit. Ha a férjemmel segítségre volt szükségünk, akkor mindig számíthatunk rá. Megjavította a kazánt, segített a tető kicserélésében. De akkoriban ilyenek voltak az emberek. Ma meg már senki sem ismer senkit.

– Teddy börtönben van, és Tonyt is ismerjük. Akkor felmerül a kérdés, milyen apa is volt Ito? – nézett kérdően a nőre Pine.

– Itónak volt egy vállalkozása, sokat dolgozott. Teddy meg inkább Brunóra hasonlított, mindig valami rosszban sántikált. Ez ellen nem lehet tenni, ha az ember vérében van. Folyton bajba került, mert könnyű megélhetést akart.

– És mi történt Teddy feleségével? Gondolom, nős volt.

– Igen, a nő elhagyta úgy tíz évvel ezelőtt. Elege lett, én még ennyit sem bírtam volna ki. Itt laktak, és állandóan veszekedtek Teddy barátai miatt, akiket idehozott. Bűnözők voltak azok mind, még minket is megfenyegettek. Bajunk is lehetett volna, de azt el kell ismernem, Teddy nem engedte meg nekik, hogy bántsanak minket. Talán mert a szülei barátai voltunk. De ez az egyetlen kedves dolog, amit vele kapcsolatban mondani tudok. És hát Tony is ebben nőtt fel, nem csoda, hogy ilyen lett.

– Nem tudja, hol lehet Teddy volt felesége? – kérdezte Pine.

– Jane? Nem, fogalmam sincs, évek óta nem hallottam róla. Remélem, valahol megtalálta a boldogságot, mert az a nő megérdemelné.

– És Ito felesége, Evie? Gondolom, jól ismerte.

– Igen, Evie nagyon aranyos teremés volt, jóban voltunk. És a férjem is élvezte Ito társaságát. Milyen jól főzött az az ember! Micsoda ételeket ettünk náluk! Minden friss volt, és rendkívül ízletes. Azt hittem, az olaszok csak tésztát esznek, de Ito sokszor készített halat, méghozzá nagyon finoman.

– Nem tudja, hol lehet a felesége? Él még?

A nő lassan bólintott.

– Evie egy idősek otthonában lakik, Kensington Manornek hívják, és úgy nyolc kilométerre lehet innen. Mondjuk a név sokkal előkelőbben hangzik, mint amilyen maga a hely, de gondolom, ez így szokott lenni.

– A családja nem segített neki?

– Teddy és Tony lakik csak a közelben, ők pedig semmire sem jók. Evie nagyjából öt éve költözött be az intézetbe, amikor már nem tudta egyedül ellátni magát. Párszor meglátogattam, nem mondom, hogy jó hely. De valószínűleg én is ott fogom végezni előbb vagy utóbb. A gyerekeim nagyon rendesek velem, de megvan a maguk baja. És a jobb helyek sokkal drágábbak, azt nem engedhetik meg maguknak.

- Eladhatná a házát.
- Nem az enyém. Jelzálog van rajta, mert pénzre volt szükségem, hogy fizessem a számláimat. Amint meghalok, már viszik is az egészet.
- Gondolom, sokan vannak hasonló helyzetben – nézett körül Pine.
- A kormány azt mondja, költsd a pénzt, hogy pörögjön a gazdaság, legyenek munkahelyek, aztán amikor túl sokat költ az ember, akkor azzal jönnek, hogy spóroljunk, mert kell a nyugdíjas évekre. Na, most akkor mit csináljunk?
- Nem hinném, hogy tudom a választ. Csak sajnálom, hogy ilyen helyzetben van.
- Legalább azt tudom, hogy tető lesz a fejem fölött, és naponta háromszor enni is kapok. Majd ott üldögélek, és folyik a nyálam – tette hozzá keserűen. – Ez lesz a szép öregkor.
- Nem tudhatja, milyen lesz.
- A legtöbb barátom állami idősok otthonában van, mert bármennyit is tettek félre, a biztosító csak ezt fizeti. Rendszeresen látogatom őket, higgye el, tényleg borzalmas.
- Elhiszem. Azt nem tudja, hogy Ito életben van-e még?
- Fogalmam sincs. Ő egyszer csak eltűnt, még nagyon régen.
- A nyolcvanas évek végén? – kérdezte Pine élesen. – Akkor rabolták el a testvéremet.
- Nem, annyira azért nem – jött a meglepő válasz, és a nő láthatóan elgondolkodott. – Azt mondanám, hogy valamikor a 9/11 körül lehetett, vagy talán a következő évben, de nem emlékszem pontosan.
- És Evie mit gondolt, mi történhetett a férjével?
- Nem tudom. Ha szóba hoztam, azonnal témát váltott.
- Tehát ő nem is tudja, hogy a férje él-e még, vagy meghalt?
- Nekem legalábbis sosem mondta. De hogy Ito így eltűnjön? Sosem tudtam megérteni, hogy volt képes ekkora fájdalmat okozni

Evie-nek. Néha eszembe jut, hogy talán Bruno jött vissza a sírból, hogy megölje a testvérét, mert ő tényleg ilyen volt.

Pine megköszönte a nőnek a beszélgetést, és visszament a kocsijához. Felhívta Blumot, és kérte, hogy hívjon egy Ubert, és találkozzanak az idősök otthonánál.

– A szomszédja azt mondta, öt évvel ezelőtt Evie már nem tudta ellátni magát egyedül. Lehet, hogy azóta sokat romlott az állapota.

– De attól még tehetünk egy próbát – felelte Blum.

Az egész életem erről szól, gondolta Pine.